

Sarah
PERRY

**ȘARPELE
DIN ESSEX**

Traducere din limba engleză
IOANA VĂCĂRESCU

NEMIRA

Ajunul Anului Nou

Un bărbat tânăr merge pe malul râului Blackwater, sub lumina rece a lunii pline. Și-a petrecut ultimele ore ale anului bând pahar după pahar, până când ochii au început să-l usture și stomacul i s-a revoltat, iar el a hotărât că nu mai suportă agitația și luminile puternice.

– Am să cobor un pic lângă apă, a spus sărutând obrazul persoanei aflate lângă el. Mă întorc înainte să bată clopotele de miezul nopții.

Acum privește spre est, în direcția în care se schimbă marea, spre estuarul monoton și întunecat, spre pescărușii alburii ce strălucesc deasupra valurilor.

E frig și bărbatul ar trebui să fie pătruns de ger până la os, însă e plin-ochi de bere și are pe el o haină groasă. Gulerul îl zgârie un pic la ceafă – se simte amețit și încorsetat, are gura teribil de uscată. „Ia să fac o baie“, își spune el, „sigur o să mă mai dezmoștească“. Și, coborând de pe cărare, stă singur pe țărm, unde, adânc îngropate în noroiul întunecat, toate micile pâraie așteaptă marea. „Aș bea o cupă de bunăvoință“, fredonează el cu vocea-i dulce de tenor, iar apoi izbucnește în râs și cineva îi răspunde tot cu un hohot.

Își desface nasturii de la haină și o ține deschisă, însă nu e suficient: vrea să simtă bătaia aspră a vântului

răcorindu-i pielea fierbinte. Se apropie de apă și scoate limba, ca pentru a gusta aerul sălcu. „Da... Ia să fac o baie“, își spune iarăși, aruncând haina pe pământul mlăștinos.

În definitiv, n-ar fi prima oară, o mai făcuse și când era copil, și nu singur: curajoasa nebunie a unei băi în miez de noapte, atunci când vechiul an scoate ultimul suspin în brațele anului nou. Apa e joasă, vântul s-a mai potolit, iar Blackwaterul nu-l înspăimântă: dacă i-ar da cineva un pahar, el s-ar pune pe treabă și ar fi în stare să-l bea până la fund, sărat cum e, cu scoici și stridii cu tot.

Însă ceva se schimbă la maree sau poate că se schimbă vântul: suprafața estuarului tresaltă, pare că pulsează și zvâcnește (bărbatul face un pas în față), apoi rămâne netedă și nemișcată; câteva clipe mai târziu, apare iarăși o zvâcnire, ca și cum apa ar fi tresărit sub o atingere. Se apropie și mai mult, încă nu-i e frică; pescărușii se ridică unul câte unul, iar cel din urmă scoate un țipăt de groază.

Iarna îl lovește dur în ceafă. Simte cum frigul îi pătrunde prin cămașă, până la os. Veselia venită odată cu băutura a dispărut, iar el rămâne nesigur în întuneric. Își caută paltonul, dar luna se ascunde în nori și el este orb. Respiră greu, aerul pare înțesat cu mici ace de gămălie. Aluviunile de la picioarele lui tresaltă, dintr-odată, îmbibate cu apă, ca și cum ceva din larg ar fi împins apa spre mal. „Nu-i nimic acolo, nu-i nimic“, își spune el, încercând să-și insufle curaj, dar se întâmplă din nou: un straniu moment de nemișcare, în care are impresia că se uită la o fotografie, urmat de o mișcare nestăpânită, inegală, ce nu poate fi provocată doar de influența lunii asupra mării. I se pare că vede – de fapt, *e sigur* că vede – mișcarea lentă a unei siluete uriașe, o siluetă gârbovită, acoperită cu solzi aspri care se suprapun; apoi dispare.

În întinericul ce-l înconjoară, i se face teamă. E ceva acolo, simte, e ceva ce așteaptă – implacabil, monstruos, născut în apă. Stă cu ochii pe el. A dormit până acum în penumbră și s-a trezit, în cele din urmă. Își imaginează ființa aceea luând valurile în piept, adulmecând cu lăcomie aerul. E cuprins de groază – inima îi stă în loc –, simte că într-o clipă a fost pus sub acuzare, condamnat și i-a fost pronunțată sentința: ah, ce păcătos fusese! Ce sâmbure negru se afla în miezul ființei lui! Se simte pustiit, golit de orice urmă de bunătate – nu poate aduce niciun argument în apărarea lui. Se uită iar pe întinderea Blackwaterului și vede iar ceva ce tulbură suprafața și apoi dispare – da, s-a aflat acolo în tot timpul acesta, așteptând, iar acum, în sfârșit, i-a dat de urmă. Simte o liniște stranie: până la urmă, trebuie să se facă dreptate, iar el pledează cu bucurie „vinovat“. Se bucură doar de remușcări, nu de răscumpărarea păcatelor, și asta și merită.

Însă vântul a început să bată sus, în văzduh, trăgând norii ce acopereau luna, care își arată chipul. Lumina e slabă, nu încapă îndoială, dar îl liniștește – și iată-i și haina, la nici un yard¹ distanță, murdară de noroi pe mâneci. Pescărușii se întorc pe suprafața apei, iar tânărul se simte de-a dreptul absurd. De pe cărarea de deasupra răsună hohote de râs: o fată și iubitul ei, îmbrăcați festiv. Bărbatul flutură mâna spre ei și strigă:

– Sunt aici! Sunt aici!

„Și chiar sunt aici“, își spune el. Aici, în mlaștina de pe malul râului, pe care o cunoaște mai bine decât își știe propria casă, cu marea ce se schimbă încet și neavând de ce să se teamă. „Ceva monstruos!“ se gândește el,

---

¹ Unitate de măsură pentru distanță folosită în Marea Britanie și în Statele Unite ale Americii, echivalentă cu 90 de centimetri (n. tr.).

râzând de el însuși, luându-se peste picior: ca și cum ar fi existat în apele acelea altceva decât hering și de macrou!

Nu era nimic de temut în Blackwater, dar nici nu avea de ce să se căiască: avusese doar un moment de confuzie în întunericul de nepătruns și băuse prea mult. Apa îi iese în întâmpinare, ținându-i companie ca odinioară; ca pentru a-și dovedi că nu e niciun pericol, bărbatul se apropie, își udă bocancii, întinde brațele:

– Iată-mă! strigă el și toți pescărușii îi răspund.

„Doar o baie scurtă“, își spune, „de dragul vremurilor de altădată¹“ și, râzând, își scoate cămașa.

Limba pendulei marchează trecerea de la un an la altul, iar deasupra adâncurilor domnește întunericul.

---

¹ În engleză *Auld lang syne*, expresie care constituie și titlul unui celebru poem al autorului scoțian Robert Burns, transformat ulterior într-un cântec devenit tradițional pentru sărbătorile de iarnă în țările anglofone (n. tr.).

I

Vești stranii din Essex

Januarie

Era ora unu, într-o zi mohorâtă, iar la Observatorul din Greenwich căzuse bila ce marchează trecerea timpului. Pe primul meridian se așternuse un strat de polei, iar pe funiile de ancorare ale barjelor late de pe Tamisa cea aglomerată era gheață. Căpitaniii notau ora și nivelul mării, ca apoi să-și așeze velele cărămizii pe direcția vântului dinspre nord-est. Un transport de fier se îndrepta spre topitoria de la Whitechapel, unde clopotele băteau de parcă s-ar fi sfârșit timpul. Tot timpul era moneda cu care plăteau cei izolați în spatele zidurilor închisorii Newgate; timpul era irosit de filozofi în cafenele și pe Strand; era pierdut de cei care își doreau ca trecutul să devină prezent și era urât de cei care își doreau ca prezentul să devină trecut cât mai repede. Clopotele de la St Clement's băteau a portocale și lămâi¹, iar clopotul discordiei² de la Westminster bătea mut.

---

¹ Referire la versurile unui vechi cântecel și joc pentru copii, în Marea Britanie: „Portocale și lămâi,/ Bat clopotele de la St Clement's“ (n. tr.).

² Clopote aflate în vecinătatea Palatului Westminster, consacrate sub numele *division bells*; bat atunci când membrii Camerei Comunelor sau ai Camerei Lorzilor se află în dezacord, având la dispoziție opt minute, din momentul în care răsună clopotele, pentru a hotărî cum vor vota în chestiunea respectivă (n. tr.).

La Royal Exchange timpul însemna bani, bărbații își petreceau acolo după-amiaza, temperându-și speranțele de a face marea cu sarea, iar în birourile Holborn Bars roțițele zimțate, cu dinții lungi, ale unui ceas-etalon au provocat o suprasarcină electrică ce a făcut să pornească zecile de ceasuri-satelit, ce au început să sune. Toți funcționarii și-au ridicat privirile din catastifele lor, au oftat și apoi s-au întors la muncă. La Charing Cross Road, timpul își dădea la schimb caleașca pe autobuze și taxiuri ce înaintau ca o flotă grăbită, iar în saloanele de spital de la Barts și de la Royal Borough durerea transforma minutele în ore. În capela Wesley se cânta *Nisipul timpului se scurge*, oamenii chiar sperând să se scurgă mai repede, iar ceva mai departe, gheața se topea pe mormintele din Bunhill Fields.

În Lincoln's Inn și Middle Temple avocații își priveau calendarele și vedeau cum expiră termenele de depunere; în încăperile din Camden și din Woolwich timpul era crud cu iubii care se întrebau cum se făcuse atât de târziu așa de repede, iar la momentul respectiv avea să fie blând cu suferințele lor. Pe toată întinderea orașului, în casele elegante și în blocurile de locuințe sociale, în înalta societate și în cercurile îndoielnice ale ei, ca și în clasa de mijloc, timpul trecea și era irosit, era lungit până la epuizare și pierdut cu dorințe. Iar în tot răstimpul acesta, din cer cădea o ploaie rece ca gheața.

La Euston Square și la Paddington, stațiile de metrou își primeau pasagerii, care năvăleau înăuntru asemenea unei materii prime ce cobora spre a fi măcinată, procesată și turnată în șabloane. Într-un vagon de metrou ce mergea spre vest, sub lumina intermitentă se vedea un *The Times* care nu aducea nicio veste bună, iar pe culoar s-au vărsat fructe stricate dintr-o pungă. Din paltoane ieșea un iz de ploaie și, printre pasageri, ascuns în spatele